

editorial

Els estudis com a arma política

L'elaboració d'informes, estudis i sondejos per part del govern ha introduït una nova polèmica en el debat polític. Primer va ser des del tripartit que es va posar sota sospita l'actuació de CiU en l'època en què governava, per una sèrie d'estudis i sondejos que haurien aparegut en alguns calaixos de la Generalitat, dos anys després del canvi d'inquilí al Palau de la Generalitat. La torna ha vingut en forma d'airejament de tots els estudis el-

borats per l'actual executiu des que va prendre possessió. Aquesta és una manera de fer política poc elegant, poc ètica, però sobretot que respon poc als veritables interessos de la ciutadania. El problema és com acabar amb una espiral d'acció-reacció en què molts dels actuals membres de l'executiu van utilitzar aquestes tàctiques contra CiU i ara els convergents i populars fan el mateix contra el tripartit. Posar damunt la taula una documentació, que fins ara ningú ha dictami-

nat que suposi cap il·legalitat, però sembrar el dubte sobre la seva utilització partidista o fins i tot insinuar adjudicacions a dit en funció del parentiu dels governants és poc responsable, faci qui faci aquesta política. Es pot demanar justificació sobre qualsevol treball de qualsevol administració, perquè està pagat amb diners públics. I aquestes administracions han de practicar la màxima transparència al respecte, cosa que ni CiU ni el tripartit han complert, perquè en tots dos casos

hi ha estudis, ara difosos, que no eren de coneixement públic. Però generalitzar la crítica només pot provocar que davant la pressió política es paralitzi el treball, en la majoria dels casos eficient, que es fa des del govern. Si algun responsable polític té indicis d'irregularitats actuals o passades són les instàncies judicials les que han d'actuar. La resta és fer una política perillósament propera a la demagògia, que allunya la nostra classe política de la ciutadania i les seves demandes.

el lector escriu

Les cartes trameses a aquesta secció han de ser breus. Tindran prioritats les que no excedeixin les 20 ratlles mecanografiades i les que siguin d'actualitat. És imprescindible que a l'original i als correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. El Punt es reserva el dret de seleccionar-les i resumir-les quan ho consideri oportú. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.com

Primer van dir...

● Quan manava el partit de Jordi Pujol, es va dir que «havia fet trampa», perquè havien permès que els centres concertats cobressin determinats tipus de quotes als pares. Llavors, van protestar amb grans crits els partits que ara integren el tripartit. I quan van accedir al govern de la Generalitat, el primer conseller d'Educació, Josep Bargalló, va dir que ells no farien trampa. Però en el Pacte Nacional per l'Educació, promogut per la seva coreligionària, la consellera Cid, s'ha acordat que els centres concertats puguin continuar cobrant aquestes quotes, almenys durant sis anys, fins que les condicions econòmiques dels concerts permetin equiparar-los, en la seva gratuïtat, amb els centres públics. És que era «trampa» si ho permetia CiU i no ho és si ho permet el govern actual? Per fi s'han adonat que no es pot exigir la gratuïtat total, si el que es rep per alumne és aproximadament un seixanta per cent del que en costa un escolaritzat en un centre públic. Espero que alguns s'adonin també que és una fal·làcia dir que els concerts resten recursos a l'ensenyament públic, perquè és tot el contrari. D'altra banda, em sembla evident que el pluralis-

La cançó de l'enfadós de l'incivisme

● Hi ha vegades que et trobes que senzillament un tímid i fugisser somriure pot arribar a il·luminar-te tot un dia, encara que el teu cap, les teves preocupacions o els teus ossos no siguin la millor companyia. Però n'hi ha d'altres que, ni exhibint la teva millor educació, ni demostrant les teves bones intencions, ni manifestant dots de conciliació, pots arribar a canviar actituds poc respectuoses cap a les persones i ni tan sols fer-los recordar les més mínimes de convivència i urbanitat.

Trobar-me amb aquest tipus de personatges que, pel sol fet de sentir-se més forts, més superiors o amb prou autoritat, em menystenen i no volen escoltar els meus arguments ni les meves explicacions, fa que, de cop, en una mil·lèsima de segon, perdi les poques ganes que em queden de lluitar per sobreviure.

No fa gaires dies que vaig viure una situació d'aquestes tan poc agradables. Em vaig adonar que cada dia es repetia un indegut estacionament en un lloc reservat per a minusvàlids. Amb correcció i amb tacte, vaig demanar tant al conductor infractor com al responsable municipal de circulació que es respectés aquest espai, ja que això ajudava a millorar la qualitat de vida de les persones amb certes dificultats de mobilitat.

Ni la persona responsable de la infracció, ni

la persona amb autoritat delegada, van voler escoltar-me ni respectar el que ordenen les normes de circulació, ni les més elementals normes de respecte, i encara menys tenir en compte la meua integritat física, psíquica i emocional. El responsable municipal va arribar a sacsejar-me la cadira en què jo anava, fin i tot a donar-me cops intimidatoris en el braç. A més de cridar-me de tal manera que els veïns pròxims van sortir el balcó per presenciar el trist espectacle.

A més de l'atac a l'ànim i la sensació d'impotència que vaig sentir, les sacsejades esmentades van provocar desperfectes a la meua cadira de rodes, el substitut de les meves cames i, per tant, el meu únic mitjà de locomoció, la reparació de la qual pot arribar a ser considerable.

Sé que podria reclamar per altres mitjans per l'atac que vaig patir i les conseqüències que se'n deriven, però ho faig des d'aquest mitjà amb l'ànim de convivència, respecte i diàleg que sempre m'ha acompanyat arreu.

Des d'aquestes pàgines faig un clam a la llibertat, en tots els sentits més amplis de la seva definició, però vull recordar que la llibertat personal de cadascú acaba just allà on comença la llibertat de l'altre. / MANEL PINTU, soci de MIFAS. Sant Hilari Sacalm.

me d'idearis educatius i de centres, i que tots siguin igualment gratuïts, possibilitarà la llibertat d'ensenyament. Doncs no hi ha llibertat efectiva sense possibilitat d'elecció en igualtat de condicions econòmiques. / LLUÍS ESQUENA ROMAGUERA. Torroella de Montgrí (Baix Empordà).

Sobre l'Estatut

● Com a resposta a la carta de la Sra. Lourdes Teixidor i Pla-

nella (15/03/06) i, de pas, a tots aquells que creuen que aquest nou Estatut és un salt qualitatiu important per a Catalunya, vull dir que estan ben equivocats i que el que realment s'ha fet és un pas de tortuga. Aquest nou Estatut, al cap de tres o quatre anys de la seva aprovació, es tornarà a qüestionar, ja que no satisfà, ni de bon tros, les necessitats reals dels ciutadans i ciutadanes que vivim a Catalunya. Tal com va dir en Joan Puigcercós,

per tal d'obtenir el que finalment ens donaran no calia fer tant d'enrenou, ja que en Chàvez tindrà el mateix per a Andalusia amb un simple dinar amb el president del govern.

Una de les poques coses que realment avança en el nou Estatut es la igualtat de drets i de deures pel que fa a l'ús del català, ja que s'equipara amb el castellà, encara que no pas en l'àmbit de la justícia.

Pel que fa al reconeixement de Catalunya com a nació, és

d'una gran ambigüitat i totalment buit de contingut.

Uns dels temes més importants d'aquest nou Estatut era el finançament: originàriament, es preveia una fórmula mitjançant la qual a quinze anys vista s'arribaria a uns resultats similars als dels sistemes forals. Doncs d'això res de res; ens donen uns percentatges més alts d'alguns impostos, però l'Estat es reserva uns fons de suficiència que es distribuirà, segons el seu criteri, entre totes les comunitats autònomes. Per tant, una altra vegada a anar a plorar diners cap a Madrid i a enfrontar-nos a les altres autonomies que, a la vegada, ens diran que som uns insolidaris i uns lladres. El més curiós d'aquest nou finançament és que, a hores d'ara, ningú s'atreveix a dir quina millora pot representar, econòmicament, per a Catalunya. Arran de tot això, em vénen a la memòria els intents de CiU d'obtenir els impostos especials, tot donant suport a l'última legislatura de Felipe González: els van dir que tècnicament era impossible, però al cap de quatre anys aquests impostos foren transferits al cent per cent al govern basc a canvi de donar suport a la primera legislatura d'Aznar. O quan en Duran i Lleida, per fer feliç i content, imagino, el PP, pregona als quatre vents que els sistemes forals de concert econòmic eren insolidaris.

Pel que fa a la transferència de l'aeroport de Barcelona, res de res, com a molt el de Girona i el de Reus, que són deficitaris. S'inventaran mil consor-